

Tối hôm ấy cả hai ôm nhau ngủ, qua mấy ngày đau thấu tim gan mới lại kề sát vai nhau. Nhược Vũ ngấm Lâm Nhất Phàm cả đêm, đem hết đường nét trên khuôn mặt anh ghi vào trong ánh mắt.

Lâm Nhất Phàm cũng không ngủ được nhưng vẫn nhắm mắt để cô có thể tự nhiên nhìn mình.

Mong rằng ngày mai thức dậy em sẽ suy nghĩ lại và ôm chặt anh hơn.

Như mọi ngày mặt trời lại xuyên qua tấm kính lớn, xuyên qua lớp màn mỏng rọi lên hai con người đang quấn quýt lấy nhau.

Lâm Nhất Phàm đã mở mắt từ bao giờ, hôm nay là cuối tuần không cần phải vội.

Nhược Vũ vẫn còn mê ngủ, cô rúc vào ngực hắn y như một con sóc nhỏ, khuôn ngực anh rắn chắc nhưng lại như miếng bông gòn mềm mịn thật dễ chịu.

Lâm Nhất Phàm khẽ cười đưa tay vuốt làn da mềm mại trên mặt cô.

Là ai họa cho em dung nhan diễm lệ này, để anh ngày đêm như say rượu.

Là ai rót mật vào thanh âm của em, khiến cho anh vương vấn cả mấy đời.

Lâm Nhất Phàm hít hương thơm trên tóc cô, hôn lên vầng trán láng mịn, Nhược Vũ khẽ nheo mắt nhìn hắn, tăng mắt như bao phủ một lớp sương mỏng, anh gần như vậy, nếu thời gian ngừng lại thì tốt biết mấy.

-Em dậy rồi, có muốn cùng anh đi đâu đó không?

Lâm Nhất Phàm vuốt tóc cô nhẹ nhàng hỏi, hắn muốn cùng cô lấp đầy những khoảng trống, lấp đầy những kỉ niệm mà trước nay chưa từng làm.

Nhược Vũ lắc đầu, cô không muốn đi đâu cả, chỉ cần ở đây nhìn anh là đủ rồi.

Có nơi nào vui vẻ bằng ở đây, nơi mà cô biết vòng tay cả hai sẽ không đứt đoạn giữa chừng.

Im lặng một hồi đột nhiên Nhược Vũ nhớ tới chuyện lô hàng sắp tới nên nhắc nhở anh.

-Nhất Phàm, ngày mai lô linh kiện sẽ nhập vào kho, anh phải để ý thật kỹ nha.

Lâm Nhất Phàm gật đầu, vòng tay của hắn bao trọn tấm lưng trần bé nhỏ, cô gái này là để hắn yêu.

-Đi ăn sáng thôi, dạ dày của em không tốt.

Giọng của anh lúc nào cũng ấm như vậy, tựa như giữa một đôi tuyết tìm được ngọn lửa nhỏ sưởi ấm đôi tay.

Nhược Vũ muốn buông bỏ hết để được ở cạnh người đàn ông này, ở cạnh anh cả đời cô không cần phải lo nghĩ.

Nhược Vũ choàng tay ôm lấy thắt lưng của Lâm Nhất Phàm, còn ôm rất chặt, khuôn mặt áp sát vào khuôn ngực hắn nhất quyết không chịu xuống giường.

Lâm Nhất Phàm cong môi cười, nụ cười hạnh phúc nhất mà hắn có mấy ngày nay.

Cô suy nghĩ lại rồi có phải không, có phải cô sẽ không rời xa hắn nữa?

Lâm Nhất Phàm xoay người úp lên thân của Nhược Vũ, đôi con ngươi đen lay láy dịu dàng nhìn cô.

-Nhược Vũ à, chúng ta làm lại từ đầu có được không?

Nhược Vũ khó xử quay mặt đi, cô muốn đồng ý nhưng cô sợ, sợ rất nhiều thứ.

-Không cần phải vội, anh đợi được, chỉ cần em ở đây với anh là được rồi.

Lâm Nhất Phàm vuốt chóp mũi thon nhỏ của Nhược Vũ, hẳn không muốn ép cô, muốn để cho cô thoải mái nhất.

Tròng mắt Nhược Vũ ngấn lệ, cô kéo cổ anh nằm xuống vai mình nghẹn giọng lên tiếng.

-Anh đừng đối xử tốt với em như vậy, em không tốt như anh nghĩ đâu.

Lâm Nhất Phàm hôn lên xương quai xanh của cô, đáp lại sự lo lắng của cô bằng cả tâm can mình.

-Sống một đời người may mắn tìm được người mình muốn bảo vệ, đối xử với cô ấy thật tốt thì có gì là sai.

Nhược Vũ trở nên nhu nhược, trở nên yếu đuối, nếu cô lỡ lạc mất người đàn ông này thì sau này cô sẽ không bao giờ gặp được ai giống như anh nữa.

Hôm nay là chủ nhật, tất cả thành viên nhà họ Lâm đều có mặt đầy đủ ở nhà.

Lâm Nhất Phàm cả ngày ở trong phòng cùng Nhược Vũ xem phim, trước khi lấy vợ hẳn không hề làm chuyện giết thời gian như thế này.

Bên ngoài trời đổ mưa nhỏ, Nhược Vũ nằm trong vòng tay của Lâm Nhất Phàm, không gian chìm vào chiếc tivi ở trên kia.

Được một lát Nhược Vũ muốn xuống giường.

-Em đi đâu vậy?

-Em đi làm nước ép, anh có muốn uống không?

-Anh giúp em.

-Không cần, để em làm cho anh.

Đôi má hồng đào chứa lúm đồng tiền kia khiến Lâm Nhất Phàm không cưỡng lại được, cô nhanh chóng ra khỏi phòng, hẳn cũng không có tâm trạng để xem phim, thân thể trượt dài xuống giường nhàm chán chờ cô quay trở lại.

Nhược Vũ xuống phòng bếp, được sự giúp đỡ của người giúp việc cô nhanh chóng làm xong hai ly nước ép dưa hấu, lúc mang lên phòng cô vô tình nghe được cuộc điện thoại của Lâm Khải Trạch và ai đó lúc hẳn đang đi xuống cầu thang.

-Cảnh trưởng Trần đã nhận được quà của tôi chưa, được rồi ngày mai chúng ta không say không về, được được, tạm biệt.

Cảnh trưởng Trần, lẽ nào là Trần Sâm cảnh sát điều tra vụ tai nạn của cô, anh ta bị điều qua thành phố khác rồi, ngày mai Lâm Khải Trạch đi công tác, có lẽ sẽ gặp Trần Sâm, thời cơ vàng của cô đã tới rồi.

Lần này cô phải lấy được bằng chứng họ cấu kết với nhau.

Nhược Vũ bước lùi vài bậc thang rồi giả vờ như vô tình gặp hẳn vừa đi xuống.

Lâm Khải Trạch trông thấy cô sắc mặt liền thay đổi hẳn bước tới áp sát cô nhỏ giọng hỏi.

-Em viết đơn ly hôn chưa, xong chuyển công tác này anh sẽ đưa em tới sở tư pháp làm thủ

tục.

Nhược Vũ sợ Lâm Nhất Phàm nghe thấy nên chân chừ chưa trả lời, Lâm Khải Trạch sốt ruột lên tiếng thêm.

-Em sắp xếp hành lí đi ngày mai đi công tác cùng anh, nó phản đối thì để anh giải quyết.

Lâm Khải Trạch chỉnh cổ áo rồi lướt qua người Nhược Vũ, cô quay đầu nhìn, hàng vạn mũi dao cũng phóng theo ánh mắt của cô.

Lâm Khải Trạch, đừng để tôi nắm được thóp của anh, ngày tàn của anh sắp đến rồi.

Nhược Vũ hít một hơi điều chỉnh lại tâm trạng của mình rồi bước vào phòng, Lâm Nhất Phàm vẫn nằm yên trên giường đợi cô.

Hai ly nước ép được đặt trên bàn, cô kéo anh dậy đưa cho anh một ly.

Lâm Nhất Phàm tươi cười đón lấy nhấp một ngụm, một chút ngọt, một chút thơm mát trôi qua cổ họng, ừm, giống như môi của cô vậy.

Nhược Vũ nhìn Lâm Nhất Phàm uống xong rồi mới uống phần của mình, cô hơi lo lắng, làm sao cô mở miệng nói với anh là mình sẽ đi công tác cùng Lâm Khải Trạch đây.

Lâm Nhất Phàm buông ly nước ép, kéo eo của cô vào ôm, hần thừa nhận là mình bị nghiện cô rồi.

Cả hai cứ ở lì trên phòng cả ngày, trừ lúc dùng cơm mới ló mặt xuống phòng khách, một ngày trôi qua nhanh như cái chớp mắt, mới đó trăng đã lên, sáng hôm nay có mưa, lại có mây nhiều nên trăng không sáng, còn lặn ngụp trong biển mây xám xịt.

Nhược Vũ nằm trên bụng của Lâm Nhất Phàm, đầu óc loạn hết cả lên, cô còn phải thu xếp hành lí, đi công tác mất 2 ngày, 2 ngày đó không biết sẽ ra sao.

Căn phòng rơi vào tĩnh lặng chỉ có tiếng sột soạt từ bàn tay của Lâm Nhất Phàm luồn vào tóc của cô.

Nhược Vũ dẫn đo mãi cuối cùng cũng lên tiếng.

-Nhất Phàm à, ngày mai em đi công tác với anh hai có được không?

Bàn tay của Lâm Nhất Phàm khựng lại rồi buông thõng xuống, hần không trả lời, sao cô cứ cho hần cảm giác gần rồi lại xa, cái vòng tròn thấp thỏm này đến bao giờ mới kết thúc đây?

Nhược Vũ biết mình lại bắn thêm một mũi tên vào tim của anh rồi nhưng lần này nữa thôi, xong lần này cô sẽ nói cho anh nghe tất cả.

Cô ngồi dậy đặt tay lên bụng anh, ánh mắt của anh làm cô thấy tội lỗi.

-Nhất Phàm, em hứa, chỉ một lần này nữa thôi, sau khi trở về em sẽ nói cho anh nghe hết tất cả có được không?